

Ο κόσμος του ΟΧΙ σε σταυροδρόμι

του Γιάννη Μηλιού

Η συμφωνία της 12ης Ιουλίου 2015 εγκαινιάζει μια νέα φάση για την ελληνική κοινωνία, την Αριστερά και τον ΣΥΡΙΖΑ. Η συμφωνία περιγράφηκε ορθώς ως συνθηκολόγηση της κυβέρνησης και του ΣΥΡΙΖΑ. Και για να δικαιολογηθεί η συνθηκολόγηση υποστηρίζεται ότι «δεν υπήρχε εναλλακτική λύση». Το επιχείρημα είναι ισχυρό, αφού το υποστηρίζουν εκείνοι που διαπραγματεύτηκαν, οι οποίοι «είδαν ότι δεν υπήρχαν άλλες δυνατότητες». Προς επίρρωση του ισχυρισμού αυτού, το υποτιθέμενο «εναλλακτικό σενάριο», η συμπεφωνημένη υιοθέτηση εθνικού νομίσματος για να διευκολυνθεί η «παραγωγική ανασυγκρότηση» εμφανίστηκε ως «πρόταση Σόιμπλε».

Η διαφορά της ερμηνείας αυτής με την ΤΙΝΑ (There Is No Alternative) της Μάργκαρετ Θάτσερ, είναι ο ισχυρισμός ότι στο μέλλον ίσως υπάρξει εναλλακτική λύση, καθώς «ο αγώνας συνεχίζεται».

Μπορεί όμως ο αγώνας των λαϊκών τάξεων και όσων τις εκπροσωπούν να έχει πλέον ως κέντρο, ως «Γενικό Επιτελείο», μια κυβέρνηση που θα υλοποιεί το 3ο Μνημόνιο, δηλαδή ένα πρόγραμμα οικονομικών και κοινωνικών μετασχηματισμών ενταγμένο απόλυτα στο νεοφιλελεύθερο πλαίσιο εμπέδωσης των συμφερόντων του κεφαλαίου; Έχει περιθώρια μια τέτοια κυβέρνηση να ξεφύγει από το ασφυκτικό πλαίσιο της «συνέχειας» ενός κράτους, που επί πέντε χρόνια θεσμοθετεί ψαλιδίζοντας τα εισοδήματα της κοινωνικής πλειοψηφίας, διαλύοντας τους θεσμούς κοινωνικής προστασίας, ιδιωτικοποιώντας τα δημόσια αγαθά; Δύσκολο να το πιστέψει κανείς.

Ας ξεκινήσουμε από τη μέχρι σήμερα συλλογική συνείδηση των μελών και των φίλων του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και ευρύτερα, όλων όσοι αγωνίστηκαν εναντίον των Μνημονίων των προηγούμενων κυβερνήσεων. Με ποιο τρόπο μπορεί ο κόσμος αυτός να συνεχίσει να παλεύει ενάντια στη λιτότητα, τον εργοδοτικό δεσποτισμό, τη συρρίκνωση δικαιωμάτων, την ανάπτυξη για τους λίγους, τη θεοποίηση του κέρδους και του «ιδιωτικού», για αυξήσεις μισθών και συντάξεων, για διεύρυνση της κοινωνικής προστασίας και του κοινωνικού κράτους, για υπεράσπιση των δημόσιων αγαθών; Υπάρχει άλλος τρόπος πέρα από τη σύγκρουση με τις πολιτικές του τρίτου Μνημονίου που συμφώνησε να υλοποιήσει η ελληνική κυβέρνηση;

Αυτό είναι το κρίσιμο ερώτημα με το οποίο έμπρακτα θα κληθούν να αναμετρηθούν το επόμενο διάστημα τα στελέχη και τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ, ευρύτερα ο κόσμος της Αριστεράς και ακόμα ευρύτερα η εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία, που σε δύσκολες συνθήκες στήριξε το ΟΧΙ της 5ης Ιουλίου.